

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobce

SPOLEM-IMPEX s.r.l.,
se sídlem Cetatea Alba 16A, 2002 Kišiněv, Moldavsko
zastoupen Ing. Ivo Šulcem, daňový poradce
sídlem Na Harfě 935/5c, Praha 9 - Vysočany

proti

žalovanému

Generální ředitelství cel
se sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2021, č. j. 277218/2021-5100000-31,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) č. j. 277218/2021-510000-31 ze dne 8. 4. 2021, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období prosinec 2019 ve výši 3 739 708 Kč (dále jen „platební výměr“ či „prvostupňové rozhodnutí“). Žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že text „*Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) na základě kompetencí svěřených zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), věcně příslušný dle § 1 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) a místně příslušný dle § 10 zákona o celní správě, vydává podle § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)*“ **nahradil textem** „*Celní úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) věcně a místně příslušný podle § 6 odst. 1 písm. a), odst. 2, § 8 odst. 1 písm. c), a § 10 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a § 1 odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) vydává za použití § 101 a § 102 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)*“ **a za slova** „*spotřební daň z tabákových výrobků*“ **vložil text** „*cigaret zn. Richmond modré, které jsou předmětem spotřební daně podle § 101 odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o spotřebních daních,*“. V ostatním prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Na tomto místě soud shrne podstatný skutkový stav zjištěný ze správního spisu:
3. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že dne 2. 12. 2019 v 17:15 hod. byla pracovníky pověřeného celního orgánu, odboru 75.7- Pátrání Praha Generálního ředitelství cel provedena prohlídka návěsu Krone bílé barvy, RZ: X moldavské imatrikulace, VIN: X (dále jen „návěs“), registrovaného na žalobce a připojeného k tahaci MAN, RZ: X moldavské imatrikulace (dále jen „tahač“), který je také registrován na žalobce. Řidičem vozidla byl S. B., nar. X (dále také jen „řidič“). Prohlídka byla provedena na základě příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 vedeného pod sp. zn. 43 Nt 1193/2019. Dle protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků č. j. GŘC-1562/TČ-2019-835730 ze dne 2. 12. 2019 (dále také „protokol o prohlídce návěsu“) bylo při prohlídce zjištěno, že v návěsu je skladováno celkem 1 400 000 kusů cigaret zn. Richmond modré, které nebyly značeny platnou tabákovou nálepkou v souladu s § 114 zákona o spotřebních daních (dále také „neznačené tabákové výrobky“).
4. Správce daně na základě získaných podkladů zahájil daňové řízení a dospěl k závěru, že žalobce se stal plátcem spotřební daně z tabákových výrobků v souladu s § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních a vznikla mu dle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních povinnost daň přiznat a zaplatit. Správce daně vyzval žalobce výzvou č. j. 695059/2020-510000-31 ze dne 21. 10. 2020 k podání daňového tvrzení ke spotřební dani z

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

tabákových výrobků za zdaňovací období prosinec 2019. Na tuto výzvu žalobce reagoval přiznáním, které správce daně zaevidoval pod č. j. 783331/2020-510000-31, žalobce přiznal spotřební daň ve výši 0 Kč. Správce daně dne 19. 11. 2020 vydal pod č. j. 816856/2020-510000-31 výzvu k odstranění pochybností podle § 89 odst. 1 daňového řádu (dále jen „výzva k odstranění pochybností“), ve které byla žalobci stanovena lhůta k odstranění pochybností v délce 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Na výzvu k odstranění pochybností žalobce reagoval podáním, které bylo správcem daně zaevidováno pod č. j. 816856-2/2020-510000-31. Žalobce v podání uvedl, že nemá žádné poznatky o tom, že by přepravoval nebo měl přepravovat tabákové výrobky, což doposud nebylo prokázáno ani v trestním řízení. Odkázal na přepravní smlouvu, ve které nebylo specifikováno, že by mělo jít o přepravu komponentů pro nelegální výrobu tabákových výrobků či o tabákové výrobky, žalobce měl zboží pouze naložit, neotvírat a vyložit na místě určení, a tedy mu nevznikla povinnost platit spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období prosinec 2019. V doplnění odpovědi na výzvu k odstranění pochybností, které bylo správcem daně zaevidováno pod č. j. 15642/2021-510000-31 doložil žalobce následující listinné přílohy: smlouvu o přepravě ze dne 28. 6. 2019 uzavřenou mezi žalobcem a společností OOO AREKSTORH, Ukrajina 03113 Kijev, Artilerijiskij dům 5-A, IČO: 424685726597; smlouvu o záloze ze dne 28. 6. 2019 a doklad o úhradě přepravy ze dne 28. 6. 2019. V dalším podání reakce na výzvu k odstranění pochybností, které bylo správcem daně zaevidováno pod č. j. 21770/2021-510000-31 žalobce zopakoval, že neměl poznatky o tom, že by skladoval, přepravoval nebo měl přepravovat tabákové výrobky. Dle názoru žalobce ho nelze považovat za skladovatele cigaret, žalobce navrhl pokračování v dokazování. S odkazem na judikaturu dále rozvedl pojmy skladování a držba a značení tabákovými nálepkami. K tomuto svému podání žalobce také předložil CMR list č. 0374806 ze dne 7. 11. 2019, č. 0374807 ze dne 16. 11. 2019 a č. 0374808 ze dne 27. 11. 2019 na jiné zboží, než jsou tabákové výrobky. Správce daně následně zaslal žalobci sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností dle § 90 daňového řádu. Dne 22. 3. 2021 bylo správci daně doručeno podání žalobce ve věci návrhu na pokračování v dokazování, ve kterém žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních, že není v posuzovaném případě plátcem spotřební daně z tabákových výrobků a navrhl zahájit šetření s objednatelem přepravy – společností OOO AREKSTORH a s osobou S. M.

5. Správce daně po přezkoumání předložených dokumentů rozhodl návrhu nevyhovět, neboť další dokazování považoval za nadbytečné. Na základě zjištění vyplývajících ze shromážděných důkazních prostředků měl správce daně za prokázané, že žalobce je plátcem spotřební daně z tabákových výrobků ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, s tím, že žalobci dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních, vznikla dne 2. 12. 2019 povinnost spotřební daň z tabákových výrobků přiznat a zaplatit. Správce daně vydal platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období prosinec 2019 ve výši 3 739 708 Kč.
6. Dne 10. 5. 2021 bylo správci daně doručeno odvolání proti platebnímu výměru, které správce daně zaevidoval pod č. j. 390314/2021-510000-11. Žalobce namítal (obdobně jako v podané žalobě), že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem, neboť jej vystavila osoba, která nebyla pro tento služební úkon odborně vyškolená nebo vycvičená. Namítal, že závěry správce daně jsou založeny na nesprávném posouzení zjištěného skutkového stavu a na nedostatečně vyhodnocených skutkových okolnostech, a dále že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

7. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul skutkový stav, odvolací námitky a vyložil právní základ případu. Žalovaný uvedl, že ze shromážděných podkladů vyplývá, že dne 2. 12. 2019 byly v návěsu při prohlídce zjištěny neznačené tabákové výrobky, které jsou předmětem spotřební daně podle § 101 odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o spotřebních daních, přičemž se s ohledem na jejich množství, povahu, místo a způsob skladování zcela nepochybně nejedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Tabákové výrobky nebyly značeny tabákovými nálepkami ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, jejichž použitím je spotřební daň zaplacená (§ 116 odst. 2 zákona o spotřebních daních), ani se nenacházely v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně a neplatily pro ně výjimky z povinnosti značit tabákové výrobky tabákovou nálepkou stanovené v § 114 odst. 6 a 7 zákona o spotřebních daních. Vzhledem k tomu, že nebyly předloženy ani žádné doklady prokazující zdanění těchto tabákových výrobků či jejich oprávněné nabytí bez daně, měl žalovaný rovněž za prokázané, že se jedná o výrobky nezdaněné, což žalobce ani nijak nepochyboval. Žalovaný uvedl, že pro dané řízení je stěžejní otázka, zda se žalobce stal plátcem spotřební daně z neznačených tabákových výrobků, což žalobce konstantně popírá. Žalovaný uvedl, že z § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je zřejmé, že zákon o spotřebních daních přisuzuje postavení plátce spotřební daně za předpokladu, že jsou kumulativně splněny další podmínky, jak osobě, která vybrané výrobky skladuje, tak osobě, která je dopravuje, přičemž platí, že společně a nerozdílně za daň odpovídá rovněž osoba, která se na skladování nebo dopravě podílela. Žalovaný uvedl, že v nyní posuzované věci žalobce neznačené tabákové výrobky skladoval. Uvedl, že podle ustálené judikatury je pojem skladování nutno vykládat ve smyslu detence. Žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007-85; ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009-68; ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Afs 11/2010-71; ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 306/2017-30. Při zjišťování osoby skladovatele neznačených tabákových výrobků má v daném případě klíčový význam prokázání skutečnosti, že žalobce byl vlastníkem návěsu, ve kterém se neznačené tabákové výrobky nacházely, měl k němu prostřednictvím svého zaměstnance (řidiče) přístup a nepopírá, že zboží bylo naloženo s jeho souhlasem, když ani nepopírá, že by po naložení zboží toto chtěl přepravovat. Jeho zaměstnanec (řidič) se v době provedení zadržení nacházel uvnitř návěsu, kde manipuloval s paletami, tedy fakticky nakládal s uskladněnými neznačenými tabákovými výrobky. Žalovaný shrnul, že na žalobce lze proto nahlížet jako na osobu, jež měla k neznačeným tabákovým výrobkům nalezeným v návěsu nejbližší vztah, tedy i jako na osobu s možností s těmito neznačenými tabákovými výrobky fakticky nakládat. Žalobci tak svědčilo přinejmenším detenční právo k těmto neznačeným tabákovým výrobkům, a proto na něj lze pohlížet jako na jejich skladovatele ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Přičemž mu vznikla podle § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních povinnost daň přiznat a zaplatit dnem zjištění neznačených tabákových výrobků při prohlídce jiných prostor dne 2. 12. 2019.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

8. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že platební výměr vyhotovila neoprávněná osoba, tj. osoba, která nebyla odborně vyškolená nebo vycvičena v souladu s ustanovením § 24 písm. b) zákona o celní správě. O tom, že úřední osoba, která výměr vyhotovila,

nebyla k provedení takového úkonu odborně vyškolená nebo vycvičena svědčí dle žalobce skutečnost, že v platebním výměru bylo ve výrokové části uvedeno, že spotřební daň byla daňovému subjektu vyměřena podle ustanovení § 104 odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních. Žalobce konstatoval, že uvedením tohoto konkrétního ustanovení § 104 zákona o spotřebních daních celník, zastupující správce daně poukázal na skutečnost, že neví, co do výrokové části platebního výměru vlastně napsal a proč. Žalobce zdůraznil, že z výrokové části platebního výměru je zcela evidentní, že správce daně nevyměřil spotřební daň podle ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu, ale podle ustanovení § 104 odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních, které vyměření spotřební daně neumožňuje a ani nijak neupravuje. Žalobce rovněž poukázal na nesprávný odkaz na ustanovení § 139 a § 147 daňového řádu, které jsou uvedeny v platebním výměru v souvislosti s konstatováním, že žalobce se stal plátcem spotřební daně. Žalobce uvedl, že osoba, která platební výměr vyhotovila nebyla k tomu oprávněna a tento služební úkon provedla v rozporu s ustanovením § 24 písm. b) zákona o celní správě, a tím porušila i ustanovení § 5 odst. 1 a 2 daňového řádu, tedy zásadu zákonnosti.

9. V rámci druhého souvisejícího žalobního bodu žalobce namítal nezákonnost spočívající v nedostatku důvodů. Žalobce uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval odvolacím důvodem, že platební výměr vyhotovila osoba, která nebyla k tomuto úkonu odborně vyškolená nebo vycvičena, účelově tak, aby nemusela potvrdit nezákonnost tohoto platebního výměru. Žalobce uvedl, že již v odvolání poukázal na konkrétní pochybení této úřední osoby, jde zejména o skutečnost, že žalobci byla stanovena daň podle ustanovení § 104 zákona o spotřebních daních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto tvrzení žalobce nijak nezpochybnil, ba ani nekomentoval. Žalobce uvedl, že žalovaný se omezil pouze na konstatování, že: *„Odvolatelovu námitku, že napadené rozhodnutí vyhotovila osoba, která k tomu nebyla odborně vyškolená, odvolací orgán považuje za nedůvodnou, když osobou, která vyhotovila napadené rozhodnutí je nprap. M. Š., která je v celním úřadu zařazena jako referent daňového řízení, a je proto oprávněna v dané problematice zpracovávat rozhodnutí.“*, skutečnost, zda je tato úřední osoba odborně vyškolená nebo vycvičena žalovaný již neřeší. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepředložil žádný věrohodný důkaz o tom, že by úřední osoba, která vyhotovila platební výměr, byla odborně vyškolená nebo vycvičena tak, jak požaduje zákon o celní správě. Změnu výrokové části platebního výměru pak žalovaný nazval jako jeho „formální zpřesnění“, s čímž žalobce zásadně nesouhlasil a dle žalobce se jedná o další důkaz, že výměr nebyl vyhotoven odbornou osobou.
10. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že deklarované množství cigaret nelze přezkoumat. Žalobce namítal, že neexistuje relevantní důkaz, že deklarované množství cigaret je správné a prokázané. Žalobce uvedl, že protokol o prohlídce návěsu neobsahuje podpis řidiče. Řidič pan B. tak dle žalobce nebyl poučen o právu se prohlídky návěsu účastnit v souladu s ustanovením § 85 odst. 1 trestního řádu, a také nebyl poučen o následcích odepření podpisu dle ustanovení § 62 odst. 4 daňového řádu. Žalobce dále poukázal na to, že podpis nezúčastněné osoby pana J. R. je na obou protokolech zcela odlišný, žalobce tak zpochybnil, že protokol o prohlídce návěsu podepsal skutečně pan R. jako nezúčastněná osoba. Žalobce shrnul, že protokol o prohlídce návěsu byl získán v rozporu s ustanovením § 85 trestního řádu a § 62 odst. 4 daňového řádu, a proto nemůže být použit jako důkaz v daňovém řízení. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že tento protokol byl vyroben žalovaným účelově a později než 2. 12. 2019. V této souvislosti žalobce uvedl,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

že existují dva protokoly se stejným číslem jednacím, prohlídka návěsu měla trvat dlouho, návěs nebyl pod jakoukoliv kontrolou žalobce, a to ani prostřednictvím jeho řidiče.

11. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce uvedl, že předmětné tabákové výrobky neskladoval, a že je ani nedopravoval. Žalobce odkázal na video ze zásahu, zveřejněného na webových stránkách Týdeníku policie, konkrétně na <https://tydenikpolicie.cz/celnici-vypatrali-v-ralsku-nelegalni-tovarnu-nacigare-ty-zadrželi-organizovanou-skupinu/>, ze kterého je zřejmé, že předmětné tabákové výrobky byly ve fázi nakládání na návěs a nebyly řidičem jakkoliv skladovány. Žalobce uvedl, že řidič nebyl oprávněn se zakázkou disponovat, když odesílatel byl před jejím odevzdáním oprávněn nakládání ukončit a věci složit z automobilu. Žalobce zdůraznil, že nedošlo k zahájení dopravy a ani k převzetí předmětných tabákových výrobků, neboť nebyl nalezen ani zaprotokolován nákladní list, prokazující převzetí předmětných tabákových výrobků do detence řidičem, natožpak žalobcem. Žalobce namítal, že žalovaný neuvedl žádný důkaz o tom, že řidič a žalobce věděli o jaké zboží se jedná, jak bylo nakládané zboží uchováváno a současně zajištěno před znehodnocením či odcizením. Žalobce namítal, že tvrzení žalovaného na str. 22 napadeného rozhodnutí je nepřekoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce rovněž odkázal na zveřejněný videozáznam a uvedl, že neexistuje jakýkoliv důkaz o manipulaci řidiče s nákladem, a dokonce ani o tom, že řidič vůbec byl na návěsu. Žalobce dále uvedl, že nepopírá, že později měl zahájit dopravu objednaného jiného nákladu a že předal formulář CMR k vyplnění údajů o obsahu nákladu, aby tento formulář mu byl předán při převzetí věcí k dopravě. Až do převzetí zboží neměl žalobce jakýkoliv právní vztah ke zboží a ani nemohl jakoukoliv dopravu realizovat. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č.j. 9 Afs 59/2008-80 a na rozsudek ze dne 6. 10. 2010, č.j. 9 Afs 11/2010-71. Na závěr žalobce uvedl, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, neboť skutečnosti rozhodné pro správu daní vyhodnotil účelově.
12. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že správce daně měl před vydáním rozhodnutí posoudit, zda právnická osoba je odpovědná za jednání zaměstnance a posoudit liberační důvody. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 8 Tdo 972/2016-41 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č.j. 9 As 213/2016-60. Žalobce dále uvedl, že ve smlouvě o přepravě ze dne 28. 6. 2019, jakož i v mezinárodních nákladních listech CMR nikde nebyly deklarovány tabákové výrobky. Dle žalobce je tedy nade vší pochybnost jasné, že se žalobce nemohl ani vědomě ani cíleně chovat jako detentor, ani jako vlastník tabákových výrobků. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný neřešil, že prokazatelně existují osoby mající vztah k tomuto zboží, tj. odsouzené osoby, které se podílely na výrobě a skladování zboží.
13. V šestém žalobním bodě žalobce namítal porušení dvojinstančnosti řízení. Žalobce uvedl, že žalovaný přezkoumával důkazní prostředek, který sám vyhotovil, a který přijal správce daně jako důkaz o množství předmětných tabákových výrobků, jedná se o protokol o prohlídce návěsu. Dle žalobce je logické, že ačkoliv pracovníci žalovaného jednají v rozporu s právními zásadami a vystavují si protokoly o provedení prohlídek nebytových prostor pod jedním číslem jednacím, navíc nepodepsaných subjektem, u něhož probíhala prohlídka návěsu, nebude si žalovaný tento proces v dalším řízení zpochybňovat.
14. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 2. 2022 předně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobce naplnil podmínky, aby mohl být považován za skladovatele ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, když skladoval neznačené tabákové výrobky ve větším množství, aniž by prokázal jejich řádné zdanění nebo nabytí oprávněně bez daně, čímž se stal plátcem spotřební daně z těchto výrobků.
16. Žalovaný se vyjádřil k námitkám žalobce uvedeným v prvním a druhém žalobním bodě následovně. K osobě, která vyhotovila platební výměr, bylo žalobci vysvětleno, že její zařazení v celním úřadu jako referenta daňového řízení opravňuje v dané problematice zpracovávat rozhodnutí. Oprávnění úřední osoby plyne především z její pracovní pozice v rámci správního orgánu a z vnitřních předpisů. Orgánem věcně (a místně) příslušným k vydání rozhodnutí celního úřadu byl celní úřad jako celek, určení oprávněných úředních osob je především otázkou vnitřní příslušnosti v rámci celního úřadu. Ad absurdum by požadavek žalobce na prokázání odborné způsobilosti znamenal, že by celní úřad ke svým rozhodnutím přikládal interní dokumenty dokládající např. vyškolení či oprávnění k podepisování úředních osob. To ovšem daňový řád nestanoví, a ani to není potřebné, protože obecně je celní úřad jako původce rozhodnutí dostatečně identifikován svým označením a dále podpisem úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otiskem úředního razítka, přičemž tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby (viz § 102 odst. 1 písm. a) a g) daňového řádu), což bylo splněno. Žalovaný uvedl, že žalobce zcela absurdně pak z odkazu na jedno ustanovení (§ 104) zákona o spotřebních daních vyvozuje nezákonný, ba přímo protiústavní postup. Ačkoliv tedy celní úřad v souladu se zásadou poučovací zakotvenou v § 6 odst. 3 daňového řádu uvedl použitá ustanovení daňového řádu a zákona o spotřebních daních, na jejichž základě byla vyměřena spotřební daň a v jaké výši, žalobce v tomto spatřuje nezákonný postup. Zmiňuje-li žalobce, že mělo být vyměřeno dle § 139 daňového řádu, tak toto ustanovení je ve výroku rozhodnutí celního úřadu uvedeno a § 104 zákona o spotřebních daních není „nějaké ustanovení podle zákona o spotřebních daních“, ale ustanovení podstatné, neboť upravuje sazby a výpočet daně a podle něj byla určena (spočítána) výše spotřební daně.
17. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v trestním řízení byly důkazní prostředky pořízeny odborem 75.7- Pátrání Praha Generálního ředitelství cel, který v souladu s § 4 odst. 1 písm. d) zákona o celní správě, v návaznosti na § 12 odst. 2 písm. d) bod 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“) je policejním orgánem v řízení o trestných činech spáchaných porušením daňových předpisů. Ačkoliv tedy v obou řízeních vystupuje Generální ředitelství cel, v každém řízení vystupuje na základě jiných kompetencí a tato řízení jsou na sobě nezávislá. Důkazní prostředky tak byly pořízeny kompetentním orgánem v intencích jeho oprávnění vyplývajících z právních předpisů a do sféry správce daně se dostaly zákonným způsobem. Poučení dle daňového řádu by v protokolu vyhotovovaném dle trestního řádu postrádalo smysl. Žalovaný byl přesvědčen, že počet neznačených tabákových výrobků (cigaret značky Richmond modré) deklarovaný ve výroku platebního výměru je jednoznačně prokázán protokolem o prohlídce návěsu, navíc se z tohoto množství 1 400 000 ks cigaret vycházelo i v trestním řízení. K námitce žalobce, že byly dva protokoly uvedeny pod jedním číslem jednacím, žalovaný uvedl, že se jedná o spisovou značku trestního spisu, pod touto značkou je vedeno vícero dokumentů než jen protokol o prohlídce návěsu a protokol o prohlídce tahače. K času prohlídky žalovaný uvedl, že čas 13:25 hod. je čas, kdy bylo započato s prohlídkou na pozemcích a v budovách na parcelách, zapsaných na LV 107 a 104, KÚ Hradčany nad Ploučnicí 918423 v obci

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Ralsko 562017, okr. Česká Lípa (viz protokol o provedení prohlídky č. j. GŘC-1562/TČ-2019-835730 ze dne 2. 12. 2019 uvedený na listech č. 503-506). Prohlídka návěsu byla zahájena na základě příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 vedeného pod sp. zn. 43Nt 1193/2019 k prohlídce jiných prostor a pozemků, který byl doručen dne 2. 12. 2019 ve 14:15 hod. řidiči, a se samotným výkonem prohlídky bylo započato dle protokolu o provedení prohlídky návěsu v 17:15 hod. a byla skončena ve 20:30 hod. téhož dne. S ohledem na množství nalezených neznačených tabákových výrobků, žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že by prohlídka byla nepřiměřeně dlouhá. Žalovaný odkázal na protokol o prohlídce návěsu, ve kterém je uvedeno, že předchozí výslech řidiče S. B. dle § 84 trestního řádu byl proveden a řidič uvedl, že byl řádně poučen dle trestního řádu a využil služeb přítomného tlumočnicka, který je v protokolu identifikován. Dále řidič uvedl, že se prohlídky nechce účastnit. Pokud se tedy prohlídky návěsu neúčastnil, logicky protokol nepodepsal. Žalovaný poukázal i na to, že sám žalobce se v průběhu řízení ztotožnil s deklarovaným množstvím cigaret, když například v návrhu na pokračování v dokazování na str. 3 v bodu III. 1 uvedl, že *„(j) je nesporné, že při prohlídce návěsu Krone RZ: X moldavské imatrikulace, který je ve vlastnictví daňového subjektu, bylo objeveno pracovníky pověřeného celního orgánu v prostorách tohoto návěsu, který byl prohlížen na příjezdové komunikaci před objektem bez č.p. nacházejícím se na pozemku na parcele č. 279, zapsané na LV 104, KÚ Hradčany nad Ploučnicí 918423 v obci Ralsko 562017, okr. Česká Lípa celkem 1,400.000 kusů cigaret. Nebylo ale prokázáno, že Cigarety byly ve vlastnictví daňového subjektu.“* Tímto svým vyjádřením žalobce sám potvrdil, že k prohlídce návěsu skutečně došlo a že uvedené množství neznačených tabákových výrobků odpovídá množství cigaret, jež je předmětem daně.

18. K námitkám žalobce ve čtvrtém žalobním bodě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém rozebral důvody, které jej vedly k závěru, že žalobce je skladovatelem neznačených tabákových výrobků, včetně četných odkazů na judikaturu. Žalovaný uvedl, že při zjišťování osoby skladovatele mělo v daném případě význam prokázání skutečnosti, že žalobce byl vlastníkem návěsu, ve kterém se neznačené tabákové výrobky nacházely, měl k němu prostřednictvím svého zaměstnance (řidiče) přístup a nepopírá, že zboží bylo naloženo s jeho souhlasem, když ani nepopírá, že by po naložení zboží toto chtěl přepravovat. Jeho zaměstnanec se v době provedení zadržení nacházel uvnitř návěsu, kde manipuloval s nákladem, tedy fakticky nakládal s uskladněnými neoznačenými tabákovými výrobky. Žalovaný uvedl, že i kdyby přistoupil na premisu, že žalobce neskladoval ani minimálně ve formě detence neznačené tabákové výrobky, svědčilo by mu alespoň podílnictví, neboť za daň odpovídá dle věty druhé § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních taktéž osoba, která se na skladování podílela, a to i samostatně v případech, kdy skladovateli nebo jiným „podílníkům“ dosud nebyla daň vyměřena. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021, č. j. 5 Afs 72/2020-49. K odkazu žalobce na video uveřejněné na webových stránkách Týdeníku policie žalovaný konstatoval, že nemá s reálnými časy zásahu nic společného, jedná se o sestříhaný materiál použitý pro informování veřejnosti prostřednictvím médií. Oficiální kamerový záznam, jehož vyhodnocení je součástí i trestního spisu, skončil před zásahem Celní správy ČR. Žalovaný uvedl, že v obžalobě na str. 5 v odst. 5 je nicméně uvedeno, že *„(z) úředního záznamu GŘC o vyhodnocení kamerového záznamu, vypracovaného dne 10.1.2020 vyplývá, že obviněný B. se aktivně účastnil nakládky a vykládky zboží, minimálně ve dnech 9.11.2019, 27.11.2019 a 2.12.2019, tedy i bezprostředně před zásahem Celní správy.“* Dále žalovaný uvedl, že na odpovědnost žalobce nemá vliv, zda

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

věděl, o jaké zboží se jedná, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007–85 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 1 Afs 94/2009-56. Pokud žalobce argumentuje tím, že neměl k vybraným výrobkům vztah, neboť ještě nedošlo k předání CMR listu, tak v daném případě se však v rámci veřejnoprávního řízení posuzuje faktický stav, který byl zjištěn dne 2. 12. 2019, okamžik předání či nepředání CMR je věcí soukromoprávní dohody mezi stranami. Ačkoliv má žalobce za to, že neměl k neznačeným tabákovým výrobkům kvalifikovaný vztah, neuvedl v žalobě nikoho, kdo by tento vztah měl mít. Žalovaný uzavřel, že z popsaneho skutkového stavu vyplynulo, že žalobce jako vlastník tahače i návěsu v době provedení prohlídky skladoval neznačené tabákové výrobky, ke kterým nepředložil, a to ani dodatečně, doklady prokazující jejich zdanění či oprávněné nabytí bez daně, a je tak plátcem daně dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.

19. K námitce uvedené v pátém žalobním bodě žalovaný konstatoval, že se jedná o námitku novou. K žalobcem citovaným judikátům žalovaný uvedl, že v případě rozsudku Nejvyššího soudu se jednalo o trestní odpovědnost právnické osoby a u druhého rozsudku Nejvyššího správního soudu šlo o odpovědnost za správní delikt právnické osoby a předmětem tak nebyla povinnost přiznat a zaplatit daň. Žalovaný konstatoval, že v úvodu napadeného rozhodnutí na str. 2 (i na str. 3 rozhodnutí celního úřadu) je uvedeno, že z výsledku řidiče (č. j. KRPA-405669-191/TČ-2019-000097-ŠMID ze dne 23. 6. 2020, č. l. 1333-1335 trestního spisu) a výsledku jednatele a jediného vlastníka žalobce (č. j. KRPA-405669-187/TČ-2019-000097-ŠMID ze dne 22. 6. 2020, č. l. 1302-1305 trestního spisu), vyplynulo, že řidič jako zaměstnanec žalobce neměl mít jinou úlohu ani právo, aby udělal cokoli jiného, než naložil zboží, neotvíral ho a vyložil ho na místě určení. K argumentaci žalobce nákladními CMR listy, žalovaný uvedl, že žalobce předložil jenom CMR na jiné zboží a na jiné přepravy s termíny 7. 11. 2019, 16. 11. 2019 a 27. 11. 2019, tedy žádný CMR vztahující se k nyní projednávanému případu. Tyto CMR navíc nesplňují náležitosti dokladů prokazujících zdanění vybraných výrobků. V projednávaném případě nebyly řešeny soukromoprávní vztahy, ale veřejnoprávní vztah, kdy byla řešena objektivní odpovědnost žalobce za to, že fakticky skladoval vybrané výrobky, u kterých neprokázal zdanění či oprávněné nabytí bez daně. Tvrzení žalobce, že odůvodnění rozhodnutí celního úřadu i napadené rozhodnutí postrádají právní úvahu a důkazy, že řidič měl konat výhradně a prokazatelně jménem a na účet žalobce, není pravdivé, když v rozhodnutí celního úřadu byl na str. 3 uveden postup, kterým řidič dostával pokyny od jednatele.
20. K námitce žalobce ohledně porušení zásady dvojinstančnosti řízení, žalovaný uvedl, že v trestním řízení byly důkazní prostředky pořízeny odborem 75.7- Pátrání Praha Generálního ředitelství cel, který v souladu s § 4 odst. 1 písm. d) zákona o celní správě, v návaznosti na § 12 odst. 2 písm. d) bod 4 trestního řádu, je policejním orgánem v řízení o trestných činech spáchaných porušením daňových předpisů v případech, kdy jsou celní orgány správcem daně podle jiných právních předpisů. Správcem daně z tabákových výrobků je celní orgán v souladu s § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
22. V replice ze dne 25. 3. 2022 k vyjádření žalovaného, žalobce zopakoval námitky uvedené v žalobě.

III.

Ústní jednání

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

23. Na ústním jednání dne 6. 3. 2024 soud konstatoval, že byt obdržel žádost zástupce žalobce ze dne 4. 3. 2024 o odročení, nebude ústní jednání odročovat, jelikož pro rozhodnutí ve věci není zapotřebí zajistit přítomnost žalobce na jednání, když je na ústním jednání přítomen řádný zástupce žalobce dle plné moci k zastupování udělené mu jednatelem žalobce datované dne 19. 1. 2022 (č. l. 16 soudního spisu). Navíc listiny doložené soudem do spisu ze strany zástupce žalobce, které měly osvědčovat oprávněnost žádosti o odročení, byly vyhotoveny v rumunském jazyce, bez českého překladu (kromě průvodního dopisu, který byl předsedkyní senátu na ústním jednání přečten), tudíž soud nebyl schopen zjistit jejich obsah. Zástupce žalobce v návaznosti na tyto listiny uvedl, že rumunský jazyk sám neovládá a tudíž si není jistý, zdali je pořád oprávněným zástupcem žalobce. Na dotaz soudu, zdali mu bylo žalobcem sděleno, že jeho plnou moc, kterou má soud k dispozici ve spise, odvolává, uvedl, že nikoliv, ale že si není jist právě s ohledem na svou neznalost rumunštiny, zdali se tak nestalo těmito listinami, jež doložil soudem. Soud akcentoval, že jednacím jazykem před soudem je čeština a doplňuje, že zásadně není povinen nechat si přeložit cizojazyčné listiny doložené do spisu, pokud není ani z tvrzení předkladatele (zástupce žalobce) jasné, jaká tvrzení jimi mají být osvědčena. Nad to soud má ve spise založenu plnou moc, kterou jednatel žalobce zmocnil zástupce žalobce k zastupování ve věci, zástupce žalobce přitom potvrdil, že tato nebyla ze strany žalobce odvolána, a proto bude soud i nadále jednat se zástupcem žalobce jako s oprávněným zástupcem žalobce.
24. Jelikož soud zjistil, že soudním pochybením nebyla žalovanému zaslána replika žalobce k vyjádření žalovaného, bylo jedno paré této repliky krátkou cestou žalovanému předáno na ústním jednání a rovněž byl žalovanému poskytnut časový prostor k seznámení se s ním.
25. Na jednání jak zástupce žalobce, tak žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá podání zasláná soudem do spisu.
26. Soud na jednání vysvětlil, že nebude provádět žalobcem navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS) a žalobce nesporeval jejich věrohodnost, kromě protokolu o prohlídce návěsu. Soud tedy k důkazu přečetl protokol o prohlídce návěsu, č. j. GŘC-1562/TČ-2019-835730, ze dne 2. 12. 2019. K důkazu byl přečten i záznam z <https://tydenikpolicie.cz/celnici-vypatrali-v-ralsku-nelegalni-tovarnu-nacigare-ty-zadrzeli-organizovanou-skupinu/> a přečten byl i podstatný obsah článku, jehož byl videozáznam součástí (č. l. 122, 123). Žádné další návrhy na doplnění dokazování nebyly ze strany účastníků učiněny a vůči provedenému dokazování neuplatnili žádnou námitku.
27. Zástupce žalobce k videozáznamu upozornil, že jsou v něm obsaženy sporné časové údaje ohledně průběhu zásahu, tento rozpor demonstroval poukazem na Úřední záznam vyhodnocení kamerového záznamu ze dne 10. 1. 2020, č. j. GŘC-1562/TČ-2019-835730, kde je uvedeno, že v 11:17 hod bylo naloženo na návěs 5 palet a až poté došlo k zásahu celních orgánů. Zdůraznil, že prohlídka návěsu započala až v 17:15 hod, tudíž od 11:17 hod do 17:15 hod zde byl dostatečný časový prostor pro manipulaci s nákladem, jež řidič nemohl ovlivnit. Na to reagoval žalovaný tak, že odkázal na fotodokumentaci založenou ve správním spise s tím, že při akci bylo nutno prohledat několik objektů a na návěs se tak dostala „řada“ později, zdůraznil, že ve věci bylo zjištěno, že do návěsu byly nakládány palety a ohradil se proti spekulacím, že by celní orgány manipulovaly s obsahem palet

naloženými na návěsu. K videozáznamu přehraném na jednání žalovaný uvedl, že je nutno si uvědomit, že se jedná o sestříhaný obrazový záznam pořízený pro mediální prezentaci akce, nicméně upozornil, že ze záznamu je přesto patrné, že na návěsu se nachází 5 palet. Zástupce žalobce uvedl, že neměl v úmyslu osočit celní orgány z podvodu, ale cílí na tu skutečnost, že řidič neměl po určitou dobu možnost detence návěsu.

IV. Posouzení žaloby

28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních *„plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela“.*
32. Podle § 93 odst. 1 daňového řádu *„jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci“.*
33. Podle § 93 odst. 2 daňového řádu *„za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů“.*
34. Podle § 139 odst. 1 daňového řádu *„daň lze vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední“.*
35. Podle § 62 odst. 4 daňového řádu *„Odepření podpisu a důvody tohoto odepření se v protokolu zaznamenají. Odepření podpisu nebo vzdání se před podpisem protokolu bez dostatečného důvodu nemá vliv na použitelnost protokolu jako důkazního prostředku. Na to musí být osoby zúčastněné na protokolovaném jednání předem upozorněny.“.*
36. Podle § 85 odst. 1 trestního řádu *„Orgán vykonávající domovní prohlídku nebo prohlídku jiných prostor je povinen umožnit osobě, u níž se takový úkon koná, nebo některému dospělému členu její domácnosti nebo v případě prohlídky jiných prostor též jejímu zaměstnanci účast při prohlídce. O právu účasti při prohlídce je povinen tyto osoby poučit.“.*
37. Podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o celní správě *„celník neprovede služební úkon, jestliže k jejich provedení nebyl odborně vyškolen nebo vycvičen, a jestliže povaha služebního úkonu takové odborné vyškolení nebo vycvičení vyžaduje“.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

38. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že platební výměr vyhotovila osoba, která nebyla odborně vyškolená nebo vycvičena dle ustanovení § 24 písm. b) zákona o celní správě. Dle žalobce o tom svědčí skutečnost, že v platebním výměru bylo ve výrokové části uvedeno, že spotřební daň byla daňovému subjektu vyměřena podle ustanovení § 104 odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních, a nikoli podle ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu. K tomuto soud konstatuje, že je zřejmé, že ustanovení § 104 zákona o spotřebních daních upravuje sazby a výpočet daně z tabákových výrobků, fakticky tedy k vyměření daně došlo na základě ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu, jež vyměření daně upravuje. Soud má za to, že se jednalo o zjevnou nesprávnost či chybu v psaní, jinými slovy se jednalo o pouhý chybný odkaz na ustanovení § 104 zákona o spotřebních daních, které upravuje sazby pro výpočet daně z tabákových výrobků, místo odkazu na ustanovení § 139 odst. 1 daňového řádu, které stanovuje, že daň lze vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední. Z výše popsaného pochybení nelze dle názoru soudu dovozovat, že osoba, která platební výměr vypracovala, nebyla odborně vyškolená nebo vycvičena, potažmo z toho dovozovat nezákonnost správního rozhodnutí. Soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, že osobou, která vyhotovila platební výměr, je nrap. M. Š., která byla v celním úřadu zařazena na pozici referent daňového řízení, a je proto oprávněna v dané problematice připravovat rozhodnutí. Oprávnění úřední osoby plyne především z její pracovní pozice v rámci správního orgánu. Přičemž podstatné dle soudu je, že rozhodnutí bylo řádně podepsáno, a to oprávněnou osobou npor. Ing. A. B., vedoucím oddělení 31 Daňové a zástupcem vedoucího odboru 3 Daňový. Prvostupňové rozhodnutí bylo elektronicky podepsáno v souladu s ustanovením § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Oprávnění npor. Ing. A. B. vydat a podepsat rozhodnutí plyne z ustanovení čl. 8 odst. 1 písm. f) vnitřního předpisu celního úřadu č. 2/2019 - Podpisová pravidla celního úřadu. Námitku žalobce, že osoba, která vyhotovila platební výměr nebyla k tomu oprávněna a tento služební úkon provedla v rozporu s ustanovením § 24 písm. b) zákona o celní správě a tím porušila i ustanovení § 5 odst. 1 a 2 daňového řádu, tedy zásadu zákonnosti, shledal soud nedůvodnou.
39. Soud pro úplnost poznamenává, že i přesto, že platební výměr obsahuje tuto nepřesnost, z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, podle které právní normy správní orgán rozhodl. Ve výroku rozhodnutí prvostupňového správce daně je uvedeno, že celní úřad vydal rozhodnutí, kterým žalobci „...za použití ustanovení § 92, § 139 odst. 1 a § 147 daňového řádu na základě postupu k odstranění pochybností upraveném v §§ 89 a 90 daňového řádu vyměřuje podle § 104 odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních ve znění pro příslušné zdaňovací období spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období prosinec roku 2019 ve výši 3,739.708,- Kč...“. K samotnému vyměření daně byl prvostupňový správce daně oprávněn na základě § 139 odst. 1 daňového řádu, ustanovení § 104 odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních ovšem upravuje sazbu pro výpočet daně z tabákových výrobků a jeho uvedení ve výroku rozhodnutí je relevantní pro vyměření spotřební daně.
40. Soud shledal nedůvodnou i související námitku nezákonnosti spočívající v nedostatku důvodů. Ačkoliv žalobce tento žalobní bod označil jako nezákonnost spočívající v nedostatku důvodů, dále uvedl, že žalovaný se jeho odvolací námitkou, tedy posouzení oprávněnosti provedení služebního úkonu úřední osobou, zabýval účelově. Žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec neřeší, zda osoba, která vyhotovila platební výměr, je odborně vyškolená nebo vycvičena. Soud k tomuto uvádí, že žalovaný odvolací námitku žalobce řádně vypořádal, když k oprávněnosti provedení služebního úkonu konstatoval: „*Odvolatelovu námitku, že napadené rozhodnutí vyhotovila*

osoba, která k tomu nebyla odborně vyškolená, odvolací orgán považuje za nedůvodnou, když osobou, která vyhotovila napadené rozhodnutí je nprap. M. Š., která je v celním úřadu zařazena jako referent daňového řízení, a je proto oprávněna v dané problematice zpracovávat rozhodnutí.“ Jak soud konstatoval výše, oprávnění úřední osoby plyne především z její pracovní pozice v rámci správního orgánu. Určení oprávněných úředních osob je především otázkou vnitřní příslušnosti v rámci celního úřadu, a žalovaný není povinen žalobci předložit doklad o odborném vyškolení nebo vycvičení. Pokud žalovaný uvedl, že úřední osoba je zařazena jako referent a je oprávněna zpracovávat rozhodnutí, považuje toto soud za dostatečné vypořádání námítky žalobce k oprávněnosti provedení služebního úkonu. Soud pro úplnost odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018–36, či nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 podle kterých platí, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

41. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že deklarované množství cigaret nelze přezkoumat. Žalobce uvedl, že neexistuje relevantní důkaz, že deklarované množství cigaret je správné a prokázané. Žalobce dále uvedl, že protokol o prohlídce návěsu neobsahuje podpis řidiče, řidič pan B. tak dle žalobce nebyl poučen o právu se prohlídky návěsu účastnit v souladu s ustanovením § 85 odst. 1 trestního řádu, a také nebyl poučen o následcích odepření podpisu dle ustanovení § 62 odst. 4 daňového řádu. K tomuto soud konstatuje, že v ustanovení § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu je zakotvena možnost využít důkazních prostředků z jiných řízení. Důkazní prostředky byly pořízeny odborem 75.7-Pátrání Praha Generálního ředitelství cel, který je policejním orgánem v trestním řízení o trestných činech spáchaných porušením daňových předpisů. Správce daně důkazní prostředky, tedy i protokol o prohlídce návěsu použil na základě ustanovení § 93 daňového řádu v souladu se zákonem. Soud ověřil, že protokol o prohlídce návěsu č.j. GŘC-1562/TČ-2019-835730 ze dne 2. 12. 2019 jednoznačně uvádí, že prohlídka byla provedena na základě příkazu soudce Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22. 11. 2019 spisová značka 43 Nt 1193/2019 prohlídka jiných prostor a pozemků v trestní věci nelegální výroby a distribuce tabákových výrobků vedené pověřeným celním orgánem pro podezření ze spáchaní zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. V protokolu o prohlídce návěsu je uvedeno, že předchozí výslech řidiče S. B. byl proveden dle § 84 trestního řádu. Řidič uvedl, že byl řádně poučen dle trestního řádu, využil služeb přítomného tlumočnicka, že v návěsu se nachází nějaké potraviny a že se prohlídky nechce účastnit. Z protokolu o prohlídce návěsu vyplývá, že při prohlídce bylo zajištěno 5 palet, na každé paletě se nacházelo 28 krabic, v každé krabici 50 kartonů cigaret zn. Richmond modré, tj. celkem 1 400 000 kusů cigaret. Protokol byl řidiči doručen ve 14.15 hodin, samotná prohlídka proběhla v čase 17.15 hodin až 20.30 hodin. K námitce žalobce, že řidič nebyl poučen dle § 62 odst. 4 daňového řádu, soud konstatuje, že protokol byl vyhotoven pro účely trestního řízení, tudíž obsahoval poučení dle § 85 odst. 1 trestního řádu: *„Orgán vykonávající domovní prohlídku nebo prohlídku jiných prostor je povinen umožnit osobě, u níž se takový úkon koná, nebo některému dospělému členu její domácnosti nebo v případě prohlídky jiných prostor též jejímu zaměstnanci účast při prohlídce. O právu účasti při prohlídce je povinen tyto osoby poučit.“* Soud přisvědčuje závěru žalovaného, že protokol o prohlídce návěsu byl pořízen policejním orgánem v intencích jeho oprávnění vyplývajících z právních předpisů a do

sféry správce daně se dostal zákonným způsobem. K námitce žalobce, že protokol nebyl podepsán řidičem, soud konstatuje, že řidič se prohlídky návěsu nechtěl účastnit, proto protokol zcela logicky ani nepodepsal, soud znovu opakuje, že řidič byl řádně poučen dle § 85 odst. 1 trestního řádu. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že podpisy nezúčastněné osoby pana J. R. na protokolu o prohlídce návěsu nejsou shodné ani podobné s podpisem této osoby na protokolu o prohlídce tahače. Naopak dle názoru soudu jsou oba podpisy téměř totožné a přitom se jedná již po vizuální stránce o náročně proveditelný podpis, navíc o pravdivosti podpisu pana R. na obou protokolech podpůrně svědčí uvedení číslo jeho občanského průkazu nad podpisem, tj. totožnost podpisující osoby byla ověřena veřejným dokladem, což nebylo nikterak žalobcem sporováno. Soud má tedy za to, že protokol o prohlídce návěsu byl získán v souladu s právními předpisy a nic nenasvědčuje jeho nevěrohodnosti, jak se snaží účelově tvrdit žalobce. Tímto protokolem je jednoznačně prokázáno množství neoznačených tabákových výrobků, ze kterého správce daně při výpočtu spotřební daně vycházel. Závěrem soud poukazuje na to, že z tohoto protokolu o prohlídce návěsu se vycházelo i v trestním řízení a sám žalobce se ztotožnil s deklarovaným množstvím cigaret, když v návrhu na pokračování dokazování na str. 3 uvedl: „(j)e nesporné, že při prohlídce návěsu Krone RZ: moldavské imatrikulace, který je ve vlastnictví daňového subjektu, bylo objeveno pracovníky pověřeného celního orgánu v prostorách tohoto návěsu, který byl prohlížen na příjezdové komunikaci před objektem bez č.p. nacházejícím se na pozemku na parcele č. 279, zapsané na LV 104, KÚ Hradčany nad Ploučnicí 918423 v obci Ralsko 562017, okr. Česká Lípa celkem 1,400.000 kusů cigaret. Nebylo ale prokázáno, že Cigarety byly ve vlastnictví daňového subjektu.“. Námitku žalobce, že neexistuje relevantní důkaz, že deklarované množství cigaret je správné a prokázané, soud zamítl jako nedůvodnou.

42. Ve čtvrtém a zásadním žalobním bodě žalobce rozporoval zjištěný skutkový stav a nesouhlasil s právním názorem žalovaného, že by byl skladovatelem ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Žalobce tvrdil, že předmětné tabákové výrobky neskladoval, a že je ani nedopravoval. Žalobce odkázal na video ze zásahu, zveřejněného na webových stránkách Týdeníku policie, ze kterého je dle žalobce zřejmé, že předmětné tabákové výrobky byly ve fázi nakládání na návěs a nebyly řidičem jakkoliv skladovány. Žalobce uvedl, že řidič nebyl oprávněn se zakázkou disponovat, když odesílatel byl před jejím odevzdáním oprávněn nakládání ukončit a věci složit z automobilu. Žalobce zdůraznil, že nedošlo k zahájení dopravy a ani k převzetí předmětných tabákových výrobků, neboť nebyl nalezen ani zaprotokolován nákladní list, prokazující převzetí předmětných tabákových výrobků do detence řidičem, natožpak žalobcem. Žalobce tedy svou obranu postavil na tvrzení, že se jednalo o fázi nakládání na návěs, a že k zahájení dopravy ani převzetí předmětných tabákových výrobků nedošlo, neboť nebyl nalezen nákladní list (žalobce ho tedy ještě nepřevzal). Soud na ústním jednání přehrál k důkazu tento videozáznam a přečetl článek, jehož součástí je právě tento videozáznam. Soud se plně ztotožnil s žalovaným a shodně akcentuje, že videozáznam je nutno vyhodnotit pouze jako pro mediální prezentaci upravený záznam, z nějž nelze dovozovat podstatné časové údaje pro posouzení dané věci. Soud tedy vyšel z obsahu správního spisu, zejména z protokolu o prohlídce návěsu, z vyhodnocení kamerového záznamu č. j. GŘC-1562/TČ-2019-835730 vypracovaného dne 10. 1. 2020, a z úředního záznamu o zadržení řidiče pana B. č.j. 61831-2/2019-900000-723 ze dne 2. 12. 2019. Soud připomíná, že protokol o prohlídce návěsu k důkazu na ústním jednání přečetl a jak již uvedeno shora má za to, že protokol obsahuje veškeré obligatorní zákonem stanovené

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

náležitosti, byl získán v souladu s právními předpisy a nic nenasvědčuje jeho nevěrohodnosti, soud proto pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhovaný výslech osob J. R. a R. R., jimiž měl žalobce v úmyslu prokázat, že protokol o prohlídce návěsu byl žalovaným vyroben účelově. Nad to J. R. listiny, které jsou součástí spisového materiálu vlastnoručně podepsal a nepřipsal zde žádnou poznámku či výhradu.

43. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující skutková zjištění – předmětné neoznačené tabákové výrobky se nacházely v návěsu ve vlastnictví žalobce, řidič žalobce k nim měl přístup a v době zadržení s nimi manipuloval. Z pokračování protokolu o výslechu obviněného pana B. ze dne 23. 6. 2020 pak vyplývá, že řidič pan B. nevěděl, o jaké zboží se jedná, uvedl, že podle dokladu mělo jít o nějaký papír a že zboží na paletách vypadalo jako velký toaletní papír, bylo zabalené v černé folii. Z pokračování protokolu o výslechu obviněného pana B. rovněž vyplývá, že se řidič žalobce podílel i na nakládce předmětného zboží a že minimálně jednou obdobný náklad dopravoval z Ralska do místa poblíž Orlové. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 18/2018-27 ze dne 5. 4. 2018, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Rozhodující tak obvykle je, zda nájemce prostoru, v němž byly vybrané výrobky nalezeny, vystupoval ve vztahu k nim jako detentor, tedy zda věc fakticky ovládal on nebo naopak někdo jiný, jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Afs 11/2010 - 71: „Detence je obdobná držbě, jejíž podstatou jsou dva prvky: vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní (subjektivní prvek) a faktické ovládnutí věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s cizí. U detentora je tedy dáno faktické ovládnutí věci, nikoli však vůle nakládat s věcí jako s vlastní (blíže viz Fiala, J.; Kindl, M. a kol. Občanské právo hmotné. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, s. 244). Pro vznik povinnosti dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je relevantní uložení vybraných výrobků u osoby, kterou lze považovat za skladovatele ve smyslu výše uvedeném, neboť shora provedený výklad pojmu skladování je použitelný i na právě projednávanou věc. Pro naplnění tohoto pojmu je nepodstatné, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví (srov. také rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009 - 68, a ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53), podstatné je faktické ovládnutí věci“.*
44. Soud konstatuje, že ve světle výše citovaného rozsudku i nakládka zboží odpovídá detenci, tj. výkonu faktického panství nad věcí. Soud má za to, že žalobce prostřednictvím svého zaměstnance vykonával faktické panství nad věcí, jinými slovy byl to žalobce prostřednictvím svého řidiče, kdo mohl tahačem s návěsem disponovat, ať už by dopravu pro odesílatele vykonal či nikoliv. Žalobce tedy lze považovat za skladovatele dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Soud nevěšel na argumentaci žalobce, že neměl ke zboží jakýkoliv právní vztah, neboť ještě nepřevzal nákladní list. Soud konstatuje, že rozhodné je faktické panství nad věcí, přičemž k faktickému převzetí zboží nepochybně došlo, neboť se předmětné tabákové výrobky nacházely na návěsu žalobce a řidič s nimi v době zadržení manipuloval a před zadržením pomáhal zboží nakládat. Přičemž žalobce v žalobě neoznačil jinou konkrétní osobu, která by ke zboží měla mít kvalifikovanější vztah než žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 18/2018-27 ze dne 5. 4. 2018).
45. K námitce žalobce, že žalovaný neuvedl žádný důkaz o tom, že řidič a žalobce věděli o jaké zboží se jedná, jak bylo nakládáno zboží uchovávalo a současně zajištěno před znehodnocením či odcizením, soud uvádí následující. Dle rozsudku Nejvyššího správního

soudu č.j. 5 Afs 72/2020-49 ze dne 21. 9. 2021: „v *intencích setrvalé judikatury uváděné ve zrušujícím rozsudku NSS, jakož i v rozsudku městského soudu, je v první řadě skladovatelem skladovatel „skutečný“, tedy ten, kdo má k výrobkům určitý kvalifikovaný vztah. Je to tedy taková osoba, která výrobky fakticky uskladnila, má úmysl je uchovávat, zajistit před znehodnocením, odcizením apod., za současného předpokladu, že výrobky fakticky ovládá, tedy je ve vztahu k nim detentorem. Pokud zde taková osoba není, je skladovatelem „prostý“ detentor, tedy osoba, který výrobky fakticky neuskadnila, nemusela nutně o jejich existenci vědět, neměla úmysl výrobky uchovávat apod., nicméně fakticky výrobky ovládala. „Prostý“ detentor je určován v pořadí směrem od osoby, u níž je existence detenčního práva k výrobkům nejvíce pravděpodobná, tj. postupně podnájemce, nájemce a následně vlastník skladovacích prostor. Vedle takto určeného skladovatele za daň odpovídá dle věty druhé § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních také osoba, která se na skladování podílela, a to i samostatně v případech, kdy skladovateli nebo jiným „podílníkům“ dosud nebyla daň vyměřena.“. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce je skladovatelem, tedy má k výrobkům určitý kvalifikovaný vztah, neboť prostřednictvím svého řidiče výrobky fakticky uskladnil ve svém návěsu. Tím, že žalobce výrobky uskladnil ve svém návěsu, je současně zajistil před znehodnocením či odcizením, a měl úmysl je uchovávat. Ze zjištěných skutkových okolností vyplývá, že jednatel žalobce a řidič nepochybně o existenci nákladu na návěsu věděli, přestože se v trestním řízení s ohledem na absenci jednoznačného důkazu nepodařilo prokázat, že oba věděli či vědět mohli, o jaký druh zboží se jedná. V předmětném daňovém řízení není rozhodující skutečnost, zda věděli, o jaký druh zboží se jedná, ale zda věděli o existenci tohoto zboží, tj. že na návěsu je nějaký náklad. Ve světle výše citovaného rozsudku i pokud by žalobce nebyl „skutečným“ detentorem, byl by shledán „prostým“ detentorem, tedy osobou, která výrobky fakticky neuskadnila, nemusela nutně o jejich existenci vědět, neměla úmysl výrobky uchovávat apod., nicméně fakticky výrobky ovládala. V tomto případě, má ovšem soud za to, že žalobce byl dokonce „skutečným“ detentorem. Městský soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, když žalobce považovaly za detentora předmětného zboží, a tedy i za skladovatele dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.*

46. Soud pro úplnost odkazuje i na další část výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, ve které je uvedeno: „*Stejně tak v projednávaném případě při hypotetickém závěru, že stěžovatel liboviny v kontejneru neskladoval, s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti, které jsou obsahem správního spisu, by bylo možno konstatovat, že se stěžovatel na jejich uskladnění minimálně podílel, a to tím, že kontejnery na základě nájemní smlouvy pronajal a platil za ně nájem, čímž z jejich oprávněného faktického a právního užívání vyloučil jakoukoli jinou osobu včetně jejich vlastníka. Stěžovatel by se za těchto okolností (při skutečném nenaplnění pojmu skladovatele) stal bez pochybností alespoň podílníkem podle věty za středníkem § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, kterému je zcela shodně vyměřována daň k zaplacení v plné výši.*“ S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti, lze konstatovat, že žalobce se na uskladnění předmětných tabákových výrobků minimálně podílel, a to tím, že fakticky ovládal návěs, na kterém se předmětné výrobky nacházely. Žalobce se za těchto okolností stal bez pochybností alespoň podílníkem podle věty za středníkem § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, kterému je zcela shodně vyměřována daň k zaplacení v plné výši.
47. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že správce daně měl před vydáním rozhodnutí posoudit, zda v tomto případě je právnická osoba odpovědná za jednání zaměstnance a posoudit liberační důvody. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č.j. 9 As 213/2016-60, který uvádí, že pro posouzení, zda je daňový subjekt odpovědný za jednání svého zaměstnance, je podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy, zda při činnosti, již byla škoda způsobena, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního a subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Soud konstatuje, že z Protokolu o výsledku obviněného pana G. (jednatel žalobce) ze dne 22. 6. 2020 vyplývá, že přepravu předmětného zboží si u něj objednal pan C., dle dokladů se mělo jednat o odpadový slisovaný kartonový papír. Z protokolu o výsledku jednatele žalobce tedy vyplývá, že žalobce nevěděl, o jaký druh zboží se jedná, nicméně s jeho přepravou souhlasil. Soud konstatuje, že z protokolu o výsledku jednatele žalobce a z protokolu o výsledku řidiče pana B. vyplývá, že zaměstnanec žalobce konal na pokyn svého zaměstnavatele, když tahačem s návěsem zajel do ilegální výroby cigaret v Ralsku, kde byly na tahač s návěsem naloženy předmětné cigarety. Soud konstatuje, že řidič žalobce bezpochyby sledoval plnění svých pracovních úkolů, a žalobce je tedy za jednání svého zaměstnance odpovědný. Námitku žalobce ohledně posouzení odpovědnosti právnické osoby za jednání jeho zaměstnance a možných liberačních důvodů, shledává soud nedůvodnou, přičemž žalobce ani neuvedl žádný konkrétní liberační důvod. Co se týče argumentace žalobce, že v CMR listech nebyly deklarovány tabákové výrobky, a že se nemohl vědomě chovat jako detentor, opakuje soud, že v daném případě je rozhodující objektivní prvek, tj. faktické panství nad věcí, nikoli subjektivní stránka. Jak již soud konstatoval výše v tomto rozsudku, žalobce vykonával faktické panství nad věcí, a to tím, že fakticky ovládal tahač s návěsem, na kterém byly naloženy předmětné výrobky. Žalobce se tak stal detentorem předmětných tabákových výrobků, a tudíž skladovatelem ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o daních z příjmu. Pokud žalobce namítá, že existují osoby mající kvalifikovanější vztah k tomuto zboží, tj. odsouzené osoby, které se podílely na výrobě, soud sděluje, že i v případě, že by odsouzené osoby měly kvalifikovanější vztah ke zboží než žalobce a byly shledány vlastníky či „skutečným“ detentorem, žalobce se na uskladnění předmětných tabákových výrobků minimálně podílel, a to tím, že fakticky ovládal návěs, na kterém se předmětné výrobky nacházely. Žalobce se za těchto okolností stal bezpochyby alespoň podílníkem podle věty za středníkem § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, kterému je zcela shodně vyměřována daň k zaplacení v plné výši.

48. Žalobce v rámci pátého žalobního bodu namítal rovněž nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl, že odůvodnění obou rozhodnutí postrádají právní úvahu a důkazy, že řidič konal prokazatelně jménem a na účet žalobce. K tomuto soud konstatuje, že ze zjištěných skutkových okolností jednoznačně vyplývá, že řidič konal na pokyn žalobce, přičemž v napadeném rozhodnutí je tato skutečnost rovněž konstatována na straně 2. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání proti platebnímu výměru (ani v žalobě) neuvedl žádný konkrétní liberační důvod pro vyloučení odpovědnosti žalobce za jednání jeho zaměstnance, správní orgány se touto námitkou nezabývaly, jednalo se o námitku uplatněnou až v rámci žaloby. Soud tedy námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu shledává nedůvodnou. Stejně tak soud shledává nedůvodnou námitku žalobce, že tvrzení žalovaného na str. 22 napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K této ryze obecné námitce, soud rovněž v obecné rovině konstatuje, že napadené rozhodnutí jako celek, ani na straně 22 neshledal nepřezkoumatelným. Soud zdůrazňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní

rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 As 66/2009-46, 7 Afs 1/2010-53 a 9 As 71/2008-109). Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak reaguje na uplatněné námitky, obsahuje právní závěry a odpovídá znění výroku. Pro úplnost soud uvádí, že se tak nejedná ani o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), která by byla založena na nedostatku důvodů skutkových, resp. vadách skutkového zjištění, o které správní orgán opřel své rozhodovací důvody.

49. Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení dvojinstančnosti řízení. Soud konstatuje, že tato námitka byla žalobcem uplatněna v obecné rovině, kdy žalobce uvedl, že žalovaný posuzoval práci svých kolegů a přezkoumával důkazní prostředek – protokol o prohlídce návěsu, který vyhotovil pracovník odboru 75.7 žalovaného. Soud rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že neshledává porušení zásady dvojinstančnosti řízení v tom, že žalovaný posuzoval úkon prvostupňového správce daně nebo důkazní prostředek – protokol o prohlídce návěsu, který byl pořízen odborem 75.7 – Pátrání Praha Generálního ředitelství cel.
50. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

52. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. a III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. března 2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.